

sẽ đưa anh hàng tá, tha hồ chọn lựa. Đạn bà Hà nội đẹp lắm, anh biết không? Họ trắng như trứng gà bóc chứ không ngăm ngăm như ở Thái lan đâu.

Văn Bình vẫn ngồi yên. Chàng giả vờ run rẩy:

— Tôi đã khai thật mà các anh không tin. Phát chột, Saratiên chẳng đưa gì cho tôi cả.

Văn Bình bị tát mạnh vào mặt. Chàng ngã chúi xuống đất. Tiếng chửi nổi lên:

— Lão khoét. Mắt mấy móng tay rồi mày phải nói.

Văn Bình bị đập thêm một cái vào ngực nữa. Thường lệ chàng đã vùng dậy, tặng cho đối phương một bài học về nhụ đạo. Song chàng chợt nhớ ra. Tăng Minh là một thanh niên chơi bơi, trời gà không chặt. Chàng đành mím môi chịu đòn.

Một giọng nói lạ mà quen — lạ vì mới cất lên lần đầu từ khi Văn Bình được đưa tới nhà giam bí mật, quen vì chàng đã nghe hồi tối—ngọt ngào rót vào tai chàng:

— Tăng Minh, anh bướng bỉnh như vậy làm gì, tổ thiệt thân mà thôi. May tôi đến kịp nếu không anh đã tàn phế. Thôi các đồng chí, đừng tra tấn nữa, để tôi dùng lời thuyết phục Tăng Minh. Trời đã khuya rồi các đồng chí nên đưa Tăng Minh về Trại.

Văn Bình không tỏ vẻ sửng sốt. Giọng nói ngọt ngào này là của Phan Mỹ, trùm gián điệp của bộ Ngoại giao. Nếu Phan Mỹ khám phá ra chàng là người lập mưu lên vào văn phòng đánh cắp tài liệu, y sẽ không ngọt ngào nữa. Việc chàng bị Phan Mỹ bắt cóc đã làm sáng tỏ thêm-

những vấn đề đang làm kế hoạch của ông Hoàng chậm lại

Rủi mà may, như Tái ông mất ngựa, vụ Saratiên xô chàng vào một tình trạng khó khăn, dễ bại lộ, mặt khác, lại giúp chàng khám phá ra nhiều bí mật động trời. Ngoài bức thư quan trọng Mòrit đoạt được ở Vọng các, viết bằng mực riêng vào ve áo vét-tông, ông Hoàng còn có cuốn phim ti hou giấu trong chiếc chìa khóa hình tròn nửa. Văn Bình nhủ thầm sẽ tìm cách liên lạc cấp tốc với bà Huyền Hoa, tức Z. 62, để chuyển cuốn phim về Sài Gòn cho ông tổng giám đốc.

Văn Bình chưa kịp đáp thì một cái bao bố dày cộm được chụp vào đầu chàng. Chàng dễ yên không phản kháng. Chàng biết là sắp được tự do. Phan Mỹ ra lệnh chụp bao bố để chàng không nhận ra địa chỉ nhà giam.

Bao bố quá dày, chàng không còn thấy gì nữa. Đèn đóm bỗng tắt ngúm. Phan Mỹ nắm bàn tay chàng, thân mật:

— Anh Tăng Minh, Saratiên đưa cho anh mấy cái chìa khóa?

Văn Bình đáp liêu:

— Tôi không nhận được gì cả.

Phan Mỹ mân mê chùm chìa khóa trong tay

— Anh có cả thấy mấy chìa?

— Sáu chìa. Ba cái dẹt, ba cái tròn.

Vừa trả lời, chàng vừa lo ngại. Chiếc chìa khóa dẹt chàng đã giấu trong phòng tắm cùng với cuốn phim. Nếu đàn em Phan Mỹ lục lọi trong phòng tắm chàng sẽ mất mạng.

Phan Mỹ lại hỏi, vẫn bằng giọng đều đều

— Sáu chìa này, anh dùng để mở tủ nào ?

— Trong văn phòng của tôi.

— Lại nhĩ. Tôi chưa hề thấy loại chìa nào kỳ cục như của anh. Nay anh Tăng Minh, nếu anh có điều gì chưa dám nói, anh cứ nói ra, tôi không làm phiền anh đâu. Tôi long trọng cam kết giữ kín những điều anh tiết lộ. Về tiền, anh sẽ có rất nhiều. Về đàn bà, anh cần bao nhiêu, tôi cũng đủ sức cung cấp cho anh. Nhưng thôi, tôi chưa muốn anh quyết định ngay bây giờ. Để anh về phòng ngủ cho lại sức. Đêm mai, tôi sẽ mời anh tới đây lần nữa. À, tôi chỉ cần dặn anh một điều. Cấm anh không được hé môi với ai về những việc xảy ra đêm nay. Tôi rất tốt, nhưng rất ác đối với những kẻ coi thường lệnh tôi. Anh tâm sự với ai, tôi cũng biết, và khi ấy tôi sẽ tàn nhẫn hết sức. Anh đừng hy vọng công an Hà nội sẽ giúp anh. Vì tôi còn mạnh hơn công an Hà nội nữa. Anh nhớ chưa ?

Văn Bình đáp :

— Vâng, tôi nhớ.

Chàng được diu qua một hành lang lạnh toát rồi treo đúng hai chục bậc thang lên trên. Tiếng động cơ xe hơi từ xa vọng lại cho chàng biết gia phòng tra tấn được ăn sâu dưới đất. Nghe tiếng bánh xe cán sỏi lạo xạo, và tiếng hò quen thuộc của người gác, chàng khuấy khởi mừng thầm : căn nhà bí mật la hăm bộ ngoại giao.

Xe hơi chạy được một quãng, Văn Bình bỗng đau nhói ở bắp đùi. Tay chân chàng bỗng nùng tê dại. Chàng vận dụng nghị lực để chống chọi với sự thềm ngủ đang xâm lấn thân thể, song

sức chàng chỉ có hạn. Thuốc mê được tiêm vào thịt chàng có tác dụng vô cùng ghê gớm. Chàng ngoẹo đầu vào nệm xe, ngủ mê man.

Chàng tỉnh dậy thì trời đã sáng từ lâu. Nhìn từ phía, chàng nhận ra căn phòng quen thuộc ở Hàng Manh. Ánh nắng vàng hoe lọt qua cửa sổ chiếu vào cái giường chần mền xô lệch. Chàng ngáp dài, khua chân tìm giếp. Miệng coảng khô đắng như hời khuya vừa uống nhiều rượu mạnh. Đầu chàng ượng chũu một cách lạ lùng.

Chàng vụt nhớ mọi việc xảy ra.

Những phút trong tổng hành doanh dưới đất của bà Huyền Hoa, cánh tay phải của ông Hoàng ở miền Bắc.

Những phút trong tổng hành doanh dưới đất của Phan Mỹ, cánh tay phải của tòa đại sứ Trung hoa cộng sản.

Những phút say sưa với Vương Lệ, vợ hờ của Bôriu, tình nhân của Phan Mỹ.

Nhất là những phút dị thường với Nguyệt Thanh cô con gái rượu của Z.62; cô khuôn mặt như nặn, tím thàn nõn nà, và làn hơi thơm mát.

Văn Bình thở dài Chàng vừa nhớ lại lời nói của Phan Mỹ. Đêm nay, hẳn sẽ cho người tới đây nữa.

Chàng không sợ tra tấn, cũng không sợ thân chết, song cảm thấy bị dôn vào tình trạng cá châu chim lồng. Phan Mỹ còn nghi ngờ nên giả vờ ngọt ngào cho chàng về, và sai người theo dõi. Đàn em của hắn sẽ không rời chàng phút nào. Chắc Phan Mỹ có đàn em trong Trạm Hàng Manh nên chàng bị bắt cóc và trả về mà không ai biết.

Muốn hoạt động hữu hiệu, chàng phải rời Trạm Hàng Mạnh. Chàng quyết định báo tin cho Quỳnh Ngọc biết.

Chàng vừa mặc quần áo xong thì nghe tiếng đống bẳng ngoài cửa. Tiếng đống bẳng của một người đàn bà. Tiếp theo tiếng sột soạt. Rồi một tờ giấy được luồn qua khe cửa vào phòng.

Nhanh như cắt, chàng vặn khóa, mở cửa. Hành lang vắng tanh. Người đàn bà bí mật đã biến đâu mất.

Văn Bình lượm mảnh giấy lên đọc. Bên trong chỉ có một dòng chữ nguệch ngoạc bằng bút chì :

«Đúng mười một giờ, phố hàng Gai»

8.

Văn Bình hiểu liền. 6 cộng với 2 là 8. Z.62 vừa gửi thư cho chàng. Như vậy có nghĩa là Z.62 gái được cộng sự viên trong Trạm. Chàng nhìn đồng hồ : 10.45

Còn 15 phút nữa.

Vào giờ này, phái đoàn kiều bào đã đi hết. Chương trình tham quan còn hai ngày nữa thì kết thúc, phái đoàn sẽ từ giả Hà nội về Vọng các. Chàng cũng còn nhiều nhất là hai ngày nữa để hoàn thành kế hoạch của ông Hoàng.

Chàng đang băn khoăn không biết làm cách nào ra đường mà không bị nhân viên của địch theo dõi thì đột nhiên một hồi còi rú lên.

Còi báo động phi cơ Mỹ.

Từ ngày chàng ra Bắc, đây là lần đầu có báo động. Chàng không tin cuộc báo động này là ngẫu nhiên. Chắc bà Huyền Hoa đã can thiệp với ông

Hoàng. Vì có báo động, mọi người đua nhau xuống hầm trú ẩn, bà mới có thể gặp chàng dễ dàng trên đường phố ngày thường đông đúc, đầy rẫy tai mắt của địch.

Tiếng còi rú lên thê thảm như hàng triệu con heo bị thọc tiết.

Còi báo động được đặt ở nhà Bưu điện Bờ Hồ và Cửa Đông gần Hàng Mạnh nên Văn Bình nghe rõ mồn một.

Dường như tiếng còi trởa phi cơ oanh tạc có ma lực làm cao bầu trời Hà nội đang nắng chang chang, va trong vút không một chút gọn, bỗng tối sầm lại một màu tang tóc âm đạm. Thành phố Hà nội đang ồn ào đột nhiên câm họng, như thành phố của người chết.

Quả chàng đoán đúng, bọn cán bộ trong Trạm chiếu dãi đã bỏ chạy xuống hầm ở đầu đường, để lại căn nhà trống trải, rộng mênh mông.

Người gác thường trực gần cầu thang cũng không còn nữa.

Văn Bình đốt thuốc Salem thân nhiên xỏ cửa ra ngoài đường. Tiếng còi vừa dứt Ngoài đường đang còn đông người. Mặt ai nấy cũng đượm vẻ hốt hoảng. Mỗi người mặc một thứ y phục khác nhau : kẻ có áo quần chỉnh tề, người ở trần bần quần cụt, hầu hết phụ nữ đều chạy chân đất, song người nào cũng xách nơi tay hoặc đeo sau lưng một cái bị đựng gia tài di sản.

Văn Bình suýt dựng phải nhiều người chạy ngược chiều. Họ không có thời giờ xin lỗi và cũng không để ý đến chàng.

Một thiếu nữ trẻ hai mươi từ trong nhà chạy

vọt ra suýt ôm chầm lấy chàng. Chàng kéo luôn nàng vào lòng, đặt cái hôn nhẹ lên môi. Buông ra thấy một người đàn ông lạ, thiếu nữ bẽn lẽn bỏ chạy mất vào đám đông lối thối lếch thếch.

Văn Bình ra đến đường Hàng Gai.

Chàng giả vờ nép vào hàng hiên, liếc lại phía sau.

Chàng không ngăn được bức bội vì một tên chó săn đang lẻo đẹo theo chàng, cách chừng năm chục thước. Không hiểu hẳn cố ý cho chàng thấy hay hẳn là nhân viên kém kinh nghiệm. Tuy nhiên trong lúc này chàng không muốn ai đi theo hết. Chàng phải tìm cách cho hần ấu bụi mờ được.

Văn Bình bạch bộ trên đường Hàng Gai.

Đường sá sắp sửa vắng tanh rồi, nếu chàng không gặp bà Huyền Hoa chàng không thể đi một mình lủ lủ trên vỉa hè như thế này trong khi toàn thể dân chúng Hà nội đã chui xuống hầm trú ẩn.

Bà Hoa dặn chàng tới đường Hàng Gai, nhưng không nói rõ tới chỗ nào.

Bỗng chàng giật mình.

Biết đâu không phải thư của Z. 62. Biết đâu Phan Mỹ lập mưu đưa chàng vào xiếc. Văn Bình đứng lặng một giây đồng hồ. Chàng thường làm việc theo linh tính. Linh tính của chàng ít khi bị lầm. Chàng tin chắc là thư của bà Hoa.

Một hồi còi thử nhị kéo lên rền rĩ.

Loạt còi này báo hiệu phi cơ Mỹ sắp tới không phận Hà nội. Trong một hay hai phút nữa, mọi người đều phải xuống hầm. Ngoài đường chỉ còn một số rất ít nhân viên phòng thủ thụ động và xe cứu thương. Quái, bà Hoa đợi chàng ở đâu?

Trước hết, chàng phải đối phó với tên tay sai của Phan Mỹ lẻo đẹo phía sau.

Chàng bèn tạt vào mái hiên, hút thuốc lá chờ hần tới. Lạ lùng xiết bao, vừa khi ấy một chiếc xe mang dấu hiệu chữ thập đỏ bèn hồng và trên mũ — xe cứu thương — từ đường Hàng Mạnh chạy tới, đậu xịch ngay cạnh tên đi theo.

Cửa xe mở ra, trong chớp mắt hần trèo lên. Văn Bình giật mình. Có lẽ Phan Mỹ lợi dụng tình trạng báo động để bắt cóc và thủ tiêu chàng.

Trông trước, trông sau, Văn Bình bố trí đường lối thoát thân. Cách chàng hai thước là một bức tường thấp, chàng nhún lên là có thể vượt qua. Đường Hàng Gai có ngõ hẻm quanh co bèn trong, chàng lại thuộc lòng, bắt được chàng không phải đợi trừ phi chúng có nhiều người.

Nhưng nếu người ta có súng tiểu liên trong xe?

Một họng súng đen ngòm chĩa ra, chàng không thể nhảy tường được nữa, vì trong vòng ba bốn thước, súng máy có thể giết chết một con ruồi.

Chàng bèn cho tay vào túi lấy dao. Phó mặc cho may rủi, nếu dịch chậm tay trog vòng một phần mười tích tắc đồng hồ, chàng có thể phóng lưỡi dao lá liễu vào ngón tay bốp cò của tên cầm súng.

Chiếc xe cứu thương sơn trắng đã đậu lại. Giờ phút quan trọng đã đến.

Như chàng dự tính, cửa trước mở ra. Văn Bình nghiêng mình sang bên, lưỡi dao mỏng dính nhảy vào lòng bàn tay.

Tacata. . Tacata...

Tacata... Tacata...

Trước đó mấy giờ đồng hồ, khi Văn Bình còn ngủ mê mết, tòa biệt thự 3 tầng quét vôi trắng sau nhà pha Hỏa Lò, đường Hàng Bông Thọ Ruộm đã hoạt động ồn ào. Đó là tổng hành doanh Smerch ở Hà nội.

Chiếc ZIM đồ sơn đen của đại tá Kamốp vượt qua cánh cổng lớn bịt kín bằng tôn dày sơn trắng. Một quân nhân Số viết, cổ áo không đeo huy hiệu cấp bậc, chờ Kamốp trên tuồm, nét mặt dăm chiêu.

Bước xuống xe, Kamốp giật mình :

— Chao thiếu tướng.

Người quân nhân không đeo lon là thiếu tướng Hólép, tùy viên qua sự tòa đại sứ Nga Số tại Hà nội, kiêm giám đốc trú sứ các cơ quan gián điệp Số viết (1)

Hólép chỉ độ 40 là cùng. Y thuộc vào « đợt sóng mới » của ban lãnh đạo mật vụ số viết và là hồ bịch của Sémisát-ji(2), trùm do thám Nga số. Nền Kamốp gầy, cao mặt choắt, hàm răng bạm chất nicô.in vàng ệch, bàn tay sần sùi, nhơn tuyến lạnh

(1) giám đốc trú sứ là đại diện gián điệp tại một nước ở hải ngoại.

(2) — tức là Vladimir Y. Semichastny, trên ba mươi tuổi. Semichastny thay thế Aleksandr N. Shelepin, một người cũng mới trên tứ tuần. Hiện Nga số đang trẻ trung hóa ngành do thám công an.

như nước đá, sắc như dao cạo, thi ngược lại, thiếu tướng Hólép có một thân hình tầm thước, đậm bề ngang, răng trắng như ngà, bàn tay mềm mại như bàn tay của nhạc sĩ dương cầm, và đôi mắt, dịu dàng, ấm áp, loại mắt mà đàn bà thích hết.

Tuy nhiên, cái mĩ ngoài biểu lạnh và dĩ điểm ấy lại chứa đựng một bộ óc kinh khủng của nghề do thám. Hólép giết người như nghe, mười ngón tay thắp bút xinh xắn kia đã am tường những miếng nhu đạo bí hiểm nhất thế giới, và chỉ cần đụng vào người là đối phương chết không kịp trở.

Ít khi Hólép thân chinh đến văn phòng của đại tá Kamốp, trừ phi có công việc vô cùng quan trọng. Bất tay Kamốp, thiếu tướng Hólép nói, giọng nhỏ nhẹ:

— Tôi vừa nhận được điện thoại của phủ Thủ tướng.

— Về vụ gì, thưa Thiếu tướng?

Hólép hạ thấp giọng:

— Vụ Phan Mỹ.

Kamốp khựng người:

— Xin mời thiếu tướng vào trong này.

Cánh cửa bằng thép mở ra êm như ru. Hólép ngồi xuống ghế bành, Kamốp đặt cái tàu thuốc lá cháy dở xuống bàn. Y vốn biết tính của Hólép: tình ghét thiên hạ hút thuốc lá trừ óc mặt. Hólép khoát tay:

— Đồng chí cứ hút đi. Dân nghiện mà... Chúng mình sắp có nhiều việc phải làm.

Nhặt cái tàu lên, Kamốp nói:

— Xiu lỗi thiếu tướng.

Hólép nói, giọng đều đều: